

det kan støde an mod gamle nedarvede Fordomme paa Orlogsværftet, faar være. De Fordomme skulle dog før eller senere udryddes.

Den højtærede Minister mente, at man for de faste Folks Vedkommende maatte have Inddeling i Klasser. Det kan jeg ikke forstaa. Forholdet er dette, at det ikke er den omtalte Duelighed, som gør, at de komme op i en højere Lønningsklasse, men netop Ancienneteten. Man gaar og venter paa, at en Kammerat skal dø eller komme ind under andre Forhold, saa man kan komme op i hans Plads og faa en højere Løn af 20—30 Øre mere om Dagen. Det er ikke tiltalende Forhold. Andre Steder er man gaaet bort fra det, f. Eks. i Københavns Politi, hvor man ogsaa har holdt paa, at det skulde være Valg, der bestemte Oprykningen. Man er gaaet til Alderstillæg, hvad der er meget, der taler for. Men for øvrigt er det ikke saadan, at netop de dygtigere komme frem, det er ikke Tilfældet, de blive i Regelen staaende nede, til der bliver Plads ledig. Det bliver saa Ancienneteten, der bliver bestemmende, maaske med enkelte specielle Undtagelser med Hensyn til Folk, der have gjort sig skyldige i Uregelmæssigheder eller maaske have været eller ere forfaldne. Men i Almindelighed, naar de ere ædruelige og forholdsvis ordentlige Folk, gøres der ikke Forskel paa dem, saa rykke de op efter Alder.

Den ærede Minister mente saa, at de private Arbejdere ikke kunde faa det Tillæg for 8 og 16 Aars Tjeneste. Det gør heller ikke noget, blot de paa anden Maade faa et Tillæg til Arbejdslønnen, saa ere sikkert Arbejderne lige glade, og jeg er taknemmelig for den højtærede Ministers villige Udtalelser og over, at han stillede dem en eventuel Forbedring af deres Forhold i Udsigt. Jeg skal ikke hænge mig i det Udtryk, den højtærede Minister brugte, da han talte om Statens Stilling i Lønsørgsmaalet overfor de private Arbejders Løn, om det lød saaledes, at Statens Arbejdere burde stilles lidt bedre end de private, eller han vilde sige, at de skulde stilles som de bedst lønnede private Arbejdere. Jeg accepterer med Glæde den sidste Forklaring og er tilfreds med, at Staten i Fremtiden vil stille sine Arbejdere lige med de bedst lønnede private Arbejdere.

Spørgsmaalet om Overarbejdspenge er forholdsvis ringe, men det er et Principspørgsmaal for de Folk, der deltage i det

Arbejde. Man maa enten det ene eller det andet. Naar man, som den højtærede Minister sagde, betragter det som en Udkommando, maa Folkene have Skibskost. Det faa de ikke. De skulle have deres Kost i Land og skulle selv betale den. Blive de udkommanderede, maa de have de dermed forbundne Ting, nemlig Skibskost. Det faa de ikke nu.

Formanden: Det er blevet mig meddelt, at Forsvarsministeren ikke godt kan være til Stede ved Begyndelsen af Mødet i Morgen, og da der er Udsigt til i Løbet af kort Tid at tilendebringe Forhandlingen om det foreliggende Afsnit, vil jeg lade Mødet fortsætte endnu en lille Tid.

Forsvarsministeren (N. Neergaard): Jeg skal til det ærede Medlem for Københavns 8de Valgekreds (Martin Olsen) sige, at jeg tror, det af den Redegørelse, som ventes, vil fremgaa, at der har fundet en virkelig Lønningsforbedring Sted for alle de paagældende Folk, og at hvor Lønningsforbedringen er lille, skyldes det, at man har bødet paa tidligere uheldige Lønningsforhold ved forskellige Tillæg, Gratialer og lignende, saa at de i Virkeligheden have faaet en Slags Forskud paa Lønningsforbedringen. Men det modbeviser aldeles ikke, at der er en gennemgribende Lønningsforbedring for alle, og for deres Vedkommende, hvor den er lille, er det altsaa, fordi der er givet dem forlods Forbedring ved Tillæg af forskellig Art.

Hvad Fridagene angaar, benægter jeg bestemt, at det ikke var Forudsætningen, at de skulde bortfalde. Folkene have faaet Erstatning for disse Fridages Bortfalden ved Lønningsforbedringen. Det vil ogsaa vise sig af Redegørelsen. Det er rigtigt, at Orlogsværftets Arbejders Stemme skal høres, og det vil den ogsaa blive, men Forhandlingen kan ikke finde Sted under fagforeningsmæssige Former, lige saa lidt som der om Officerers tjenstlige Forhold eller Lønningsforhold kan finde nogen fagforeningsmæssig Forhandling Sted mellem Officererne og deres overordnede. Det lader sig nu en Gang ikke gøre. Jeg kan ikke se bort fra Nødvendigheden af Opretholdelsen af de militære Love i disse Forhold, og det bør det ærede Medlem heller ikke. Med Hensyn til Oprykningen i Klasser er det aldeles givet, at Duelighed er medbestemmende. Har en Mand vist Pligtforsømmelse eller mindre Duelighed, bliver han sprungen over ved Oprykningen.